

Son Konferansları Bağlamında SEZAI KARAKOÇ'UN “MEDENİYET” VE “DİRİLİŞ” KAVRAMLARI*

Mehmet ÖNAL

İnönü Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi Felsefe Bölümü
onal.mehmet@inonu.edu.tr

ÖZET

Sezai Karakoç, 1960'dan beri, çok bilinçli bir plan ve program dâhilinde, yazdığı yazılar, konferanslar, şiirler ve diğer sanat ürünü eserleri ile inandığı medeniyetimizin dirilişine hizmet etmek, milletimizi bilinçlendirmek ve dirilişin mümkün olduğunu anlatmak için sürekli çabalayıp durmuştur. Bunu, ne günübürlük hevesler ile ne politik kaygılar ile ne de her 10 yılda bir değişen batılı paradigmalara yaslanarak değil, kendi medeniyet ve ruh köküne dayanarak yapmaya çalışmıştır. Bu yönüyle o, sıradan bir yazar ya da entelektüel değil, ağırbaşlı ve basiretli bir düşünür, bir sanat adamı ve bilgedir. Bu yüzden olsa gerek, o, “artık bizden adam olmaz, öldük bittik”, denildiği kırılma anlarında bile, İslam medeniyetinin yeniden dirilişi konusunda hiçbir yese düşmemiş ve hep milletine ümit aşlamaya devam etmiştir. Her türlü olumsuzluğa rağmen, medeniyet perspektifli bir dirilişin mümkün olduğunu, özellikle aydın kadrolara anlatmaya çalışan Sezai Karakoç'un ilerlemiş yaşına rağmen verdiği son konferanslarında bu umudunu koruduğu ve hatta güçlendirdiği görülmektedir. Bunun en güzel delili, 1990'da kurulup 1997'de kapatılan Diriliş Partisi dönemi konuşmalarından olan ve 1991-94 arasında yapılan 4 konferansıdır. Bu bildirinin yazılış amacı, Çıkış Yolu II adlı kitapta topladığı bu konferanslardaki görüşleri ile 30 yıl önce yazdığı yazılardaki arasında ciddi bir fark olmadığını ortaya koymaktır.

Anahtar Sözcükler: Sezai Karakoç, Medeniyet, İslam Medeniyeti, Diriliş

IN THE CONTEXT OF LAST CONFERENCES SEZAI KARAKOÇ'S CONCEPTS OF “CIVILIZATION” AND “RESURRECTION”

ABSTRACT

Since 1960, Sezai Karakoç has been constantly striving to serve the resurrection of our civilization, the consciousness of our nationality, and the possibility of a resurrection, within the framework of a very conscious plan and program, writings, conferences, poems and other works of art. He tried to do this based on his own civilization and soul root, not with the day-to-day enthusiasm, neither with political concerns, nor with the western paradigms that changed every 10 years. In this regard, he is not an ordinary writer or intellectual, but a dignified and prudent thinker, an art man, and a wise. That is why, even in the moments of hard times, when said, "We are no longer a man from us, we are dead", "there is no question about the resurrection of the Islamic civilization" he has always continued to hope for his nation. Sezai Karakoç, who, in spite of all kinds of negativities, tried to tell a resurgence with a perspective of civilization as possible, seems to protect and even strengthen this hope in his recent conferences on his advanced age with his ideas especially for intellectual staff. The best proof of this is the four conferences held between 1991-94, and among talks during the Resurrection Party, which was founded in 1990 and closed in 1997. The purpose of this declaration is to show that there is no serious difference between the views of these conferences in the book Çıkış Yolu II and the ones written 30 years ago.

Keywords: Sezai Karakoç, Civilization, Islamic Civilization, Resurrection

* Bu makale, Yeşilyurt Belediyesi tarafından 20-21 Kasım 2015 tarihleri arasında Malatya'da yapılan **Diriliş Dünya Görüşü ve Sezai Karakoç Sempozyumu**'nda sunulan bildiri metninin bazı küçük eklemelerle yeniden düzenlenmiş halidir.

İSLAM MEDENİYETİNİN DİRİLİŞİNE DAİR DÖRT KONFERANS

Sezai Karakoç ilk konferansına, insanlığın ve özellikle milletimizin dirilişi için hayatını feda etmiş büyüklere rahmet dileyerek başlar. Hemen arkasından ustaca, ölüm ile dirilişi birlikte ele alıp dünya görüşünün temeline oturtmaya çalıştığını görüyoruz. Zaman zaman bu iki kavramı “kıyamet bilinci” ile perçinlemeye çalışır. Burada dile getirdiği görüşleri ta 1968 yılında kaleme aldığı *Kıyamet Aşısı* adlı kitaptaki görüşleri ile paralellik arz eder. Sezai Karakoç dirilişi, kişisel, toplumsal, tarihsel ve metafizik olayların içinde görür (11,12). Adeta şöyle demek ister, ahirette dirileceğine ve Allah katında hesaba çekileceğine inanan bir müminin hayatı farklı olacağı gibi bu mümin bireylerden oluşan toplumun, İslam toplumunun medeniyeti de farklı olacaktır. Böylesi bir medeniyet de dirilebilecektir.

Burada açıkça görüleceği gibi, diriliş kavramı, metafizik anlamda “kıyamet bilinci” ile birlikte ele alınmakta ve İslam’daki kıyamet telakkisi onu diğer din ve medeniyetlerden ayırmaktadır. Nitekim Karakoç, bahsi geçen *Kıyamet Aşısı* adlı eserinde Müslümanlar için kıyamet bilinci ve duygusunun diğer dinlerde olduğu gibi kâinatın sonuna ait bir bilgi ve haber olmayıp, hayatın içine giren ve bir nevi “kıyamet şuuru” kazandıran bir yaşama bilinci ve duyarlılığı oluşturduğunu özellikle vurgular. Bu şuur, Karakoç’a göre, mümini canlı tutar ve bu dünyada öte dünyanın bir mayası gibi onu hayata katar (1986:7). Karakoç’un deyimiyle, diğer dinlerde kıyamet bir kanserlinin ruh durumunu ifade ederken, yani onu ya tamamen dünyadan koparır veya tamamen dünyaya bağlarken, İslam’da kıyamet sanki bir saat sonra kopacakmış gibi, insanı her an din gününün hesabına hazırlar. (1986: 8,9)

Karakoç’a göre, amentü olarak kabul ettiğimiz iman sözleşmemizin ilki Allah’a, sonuncusu ise Ahirete inanma, yani “*ba’su badel mevt*” öldükten sonra dirilmeye ve hesaba çekilme sürecine inanmadır (16). İşte bu inanç, ona göre, İslam medeniyetinin ayırıcı özelliği olup, Sezai Karakoç’un hala İslam medeniyetinin dirileceğinden ümit kesmemesinin temel sebebini oluşturur. Bu, kıyamet aşısı ile aşılana bir millet varsa o milletin yeniden medeniyetini diriltmesi için asgari şartlar mevcuttur demektir. Çünkü amentü Allah’a inanma ile başlar ve ahirette dirilmeye iman ile tamama erer. Zaten Süleyman Ateş gibi bazı ilahiyatçılar, Kur’anı Kerimde geçen, Maide 69, Bakara 62 ve benzeri ayetlerden hareketle, imanın asgari sayısını “Allah’a ve Ahirete inanma” şeklinde iki olarak kabul etmekte ve bu iki şarta uyan ve yararlı işler yapanların cennete gireceklerini savunmaktadırlar. (1995:815)

Karakoç’a göre, bir kişinin hayatında bu kadar çok yer tutan ahiret inancı, ona inanmayan insanların yanında ne kadar ciddi bir fark oluşturuyorsa, aynı inanç toplum, medeniyet ve millet hayatında da o kadar derin ve etkili bir fark yaratacaktır. Bu inanç tüm hayatımıza bir anlam kazandırıyor ve insan hayatının rengini tamamen değiştiriyor, sulh ve sükûn hayatı yapıyor. Nitekim Karakoç’a göre, bu hayatın sonunda hiçbir adalet yoksa ve bu dünyadaki zulümlerin bir hesabı sorulmayacaksa ve bütün gayret ve çabanın sonunda bir mükâfat ve ilahi güzelliği seyir olmayacaksa bu dünya hayatı bize kapkara görünecektir. Böylece, hayatımıza yön veren ilkeler, Allah’a ve ahirete inanma ile başlayan değerler skalasının ürünü olarak birbirinden doğarak çoğalacaktır. Bu üç temel ilkeye ya da ideaya dayanak oluşan, güzellik, doğruluk ve iyilik ideası sırasıyla, medeniyetteki felsefeyi, ahlaki ve sanatları oluşturacaktır (83).

Karakoç'a göre bu yol peygamberlerin yoludur ama bundan sonra peygamberler gelmeyeceğine göre artık dini düşüncenin yenileyicileri olan müceddidler aracılığıyla yaşatılacaklardır. Müceddid yeni bir inanç ve ibadet getirmeyen, dine ekleme ve çıkartma yapmayan dini yeni bir üslup ve yöntemle yeniden yorumlayan âlimlerdir (Kanık, 2010:52,53). Karakoç'a göre diriliş öncülerinin böyle bir görevi vardır çağımızda. Yani bu medeniyet ancak İslam dünya görüşüne sahip kimseler aracılığıyla yeniden diriltilecektir. Bu anlamda pek çok diriliş öncüsünden bahsedilebilir. Bedüzzaman, İkbâl, Mehmet Akif, Necip Fazıl, Mevdudi ve Seyyit Kutub'u bir nevi diriliş öncüleri olarak görür. Karakoç *İslam'ın Dirilişi* adlı eserinde, inanışta dirilişin en önemli kütle hareketi olarak Nurculuk hareketini gösterir. Bu yüzden, inançların gönülde derinleşmesi ve samimi imanın oluşması hedefine yönelik olan "İslam İhlas Doktrini" onların ana hedeflerinin başında gelmektedir. (2015:38)

O halde İslam dünya görüşüne sahip olan insanlar İslam'ı nasıl görmelidir? Ya da diriliş düşüncesine sahip kimselerin İslam medeniyetini yeniden diriltmek için dikkat etmesi gereken temel ilkeler nelerdir? Şayet diriliş öncüleri bir nevi müceddid gibi bir görev üstlenecekse bunu nasıl başaracaktır? Diriliş dünya görüşünün anlaşılması için öncelikle bu soruların cevaplandırılması gerekir.

İlkin, İslam medeniyetinin diriltilebilmesi için bir öncü diriliş kadrosuna ihtiyaç vardır. Bu kadrodaki kişiler yenilikçi olmalıdır, ama yeniliği eskiyi reddetme veya yok sayma değil, eskinin hatırlanmasıyla birlikte, zamanı ve çağı yaşamaktır. Fakat buradaki diriliş Batı Rönesans'ında olduğu gibi, fiziğin, bedeninin veya psikolojinin canlanması ya da dirilişi değil; manevi ve ruhi bir diriliştir. Bu yüzden batı Rönesans'ının başarısı faziletlerle sahip olmak değil dünyayı zapt etmek, diğer insanları esaretleri altına almak ve sömürmek olmuştur. (2010:37,38)

Sezai Karakoç' aydınının öncülüğü olmadan halkın pek bir şey yapamayacağını ve bu yüzden, halkın başsız bir gövde gibi ayaklanmasının bir diriliş hareketi olamayacağını vurgulamak ister. Ona göre, halk kendi ruh köküne aykırı olan değişimlere her zaman direnmiş ve karşı koymaya çalışmış ama başarılı olamamıştır. Çünkü ona göre, bir direniş en nihayetinde bir direniştir ve her direniş gibi dirilişe dönüşmediği müddetçe çözülmeye mahkûmdur. (1997: 22) Halk bazen bir sel gibi coşup, etrafını yakıp yıksa da genelde pasif bir direniş gösterir, rehbersiz ve aydınsız sonuç alması mümkün değildir. Karakoç'un söylemek istediği şudur: halkın bir dili yoktur, ne yapmak istediğini bilir, ne de gitmek istediği yeri tarif edebilir. Halk bir şeye hayır der, olup bitenden hazzetmediğini yüz ifadesiyle gösterir ama bunu açıklayamaz. Bu yüzden önemli olan halkın değil aydınların ne yaptığıdır. Olup biteni tersine çevirmek, halkın isteklerini anlamak ve yönetmek aydınının başarısı olacaktır. (2010: 43,44)

Diriliş pirleri, erleri ve işçileri olarak tanımlanan bu yerli aydınların öncelikle organize olup halkın önüne düşmesi, insanın insana kulluğunu reddetmesi ve geçmişi hatırlaması ama onun mahkûmu olmaması gerekir. Geçmişin ve şimdinin hakkını vererek geleceğe yürümesi gereken bu diriliş kadrosu en legal planlarda organize olmalıdır. (2010:43) Şüphesiz Sezai Karakoç'a göre bu bir savaştır ama kanla, bombayla ve Molotof kokteylleri ile sürdürülen bir savaş değil, fikir mücadelesi şeklinde, ağırbaşlı ve basiretli bir şekilde sürdürülen bir savaş (2012: 7).

Diriliş erlerinin aşması gereken bir başka engel de Karakoç'a göre, Tanzimat, Meşrutiyet ve tek parti döneminde yaşanan, sadece şekle ve taklide dayalı kısır döngü olan Batı taklitçiliğidir. Bahsi geçen dönemlerde çok büyük değişiklikler yapılırken ne halkın ruh kökü dikkate alınmış ne de dönüp geçmişe bakılmıştır. Batılılaşma hastalığı ile kendi medeniyetimizin temel kavram ve idrakleri göz ardı edilmiştir. (2010:46,47) Karakoç'a göre bu problemin çözümü romantik bir Batı hayranlığından çıkıp onu daha gerçekçi ve tarafsız olarak ele almakla mümkündür (Uçan, 2010:81).

Bu yüzden, Sezai Karakoç'un çeşitli kitaplarında, bu üç batılılaşma döneminden ve özellikle de Cumhuriyet döneminden bahsederken ortaya koyduğu görüşleri bir bütün olarak okunduğunda şu sonuç çıkmaktadır: Özellikle, Cumhuriyet'le birlikte Türkiye'de iki sınıf ortaya çıkmıştır. Ama bu sınıf Marks'ın bahsettiği türden iki sınıf değildir. Peki, nedir bu iki sınıf? Bunlardan birincisi jakoben aydınlar olup kendilerini devletin gerçek sahibi gören ve halkın efendisi sayan üst kademedeki seçkincilerdir. İkincisi ise, onların yaptıkları yeniliklere ancak yüzlerini asarak, memnuniyetsizliklerini ifade etmeye çalışan halktır. Sorun şudur: bu iki sınıftan birincisi olan üst kademenin bir aydını var ama bir halkı yok; ikinci sınıfı oluşturanların ise halkı var ama aydını yoktur. İşte Karakoç'a göre, bu düğümü çözecek olan, halkın, dili, gözü, kulağı ve rehberi olacak diriliş öncülerinin aydınlar olması bu yüzdendir.

Onun tüm şiir ve yazılarının hasılatı olarak düşündüğü işte bu aydın kadrodur. Aslında, onun bu amacını okuyamayanlar, onun yazdıklarının halka hiçbir faydası olmadığını ve diriliş yayınlarının halkı bilinçlendirmeye bir katkı sağlamadığını bir suçlama olarak ona yöneltmektedirler. Bu suçlama şeklen doğrudur, çünkü belli bir seviye ve duyarlılığa sahip olmayan kimseler için diriliş yayınlarının bir akis oluşturmadığı erbabının malumudur. Çünkü o, yazı ve şiirlerini bu aydın namzetleri için yazıldığı zaten yazarı tarafından açıkça belirtilmektedir.

Diriliş erlerinin, Karakoç'a göre İslam adına ve İslam medeniyetinin dirilişi adına hareket ederken göz ardı etmemeleri gereken temel hususlardan bir diğeri de onların dünya görüşünün bir tepki hareketi olmadığı ve bir oç alma ve kin üzerine inşa edilmediğinin bilinmesidir. (2010:51) Yani diriliş ne sadece mevcut düzene bir tepkidir ne de çeşitli ideolojilerin antitezidir. O bir tezdur, zaten var olan hakikat sisteminin ihyasıdır. Bu yüzden müminler, Peygamberimizin "hakikat müminin yitik malıdır, onu nerede bulsa herkesten önce onu almaya o layıktır" hadisinin muhatabıdır. Diriliş, her ne kadar bir köklü değişim olsa da o aslında Rönesans kavramında ifade edilen anlamda bir yeniden doğuştur, bir devrim değil, bir ihya hareketidir. Dirilişin aksiyonu, tekrar kendi özünü, ruh kökünü hatırlamak, kendini bulmak, geçmişle irtibat kurmak, geleceğe yeni ve taze çıkmaktır. Diriliş erlerinin bilmesi gereken bir diğer husus, İslam medeniyetinin dirilişinin kanla, illegal yollarla, gizlilik içinde değil tam anlamıyla samimi ikna esasına dayanarak bir araya gelmiş insanların görüşlerini bir diğerine anlatmasıyla, birbirlerini aydınlatmasıyla yaşanacak büyük bir değişim ve köklü bir dönüşümle gerçekleşecek olmasıdır. (2010:53)

Diriliş Dünya Görüşünün işlendiği II. Konferansın hemen başında Karakoç şu iki temel kalkış noktasına işaret eder. Bunlardan birincisi Diriliş Görüşünün hadiselerle medeniyet açısından, yani toplu olarak bakması, ikincisi ise yine hadiselerle soyut olarak değil, tarih boyutu içinde, somut olan gerçekliklerden hareketle bakmasıdır. Bunların tümüne Karakoç, olaylara tarihi-sosyolojik perspektiften bakmak adını veriyor. (2010:69) Karakoç'a göre, bu bakış bize medeniyetimizin hakikat

medeniyeti olduğunu ve hangi ad ve alt medeniyet olarak tezahür ederse etsin bu medeniyetin daima orta yolda, sırat-ı müstakimde devam edeceğini göstermektedir. Bu medeniyet aynı zamanda Vahdaniyet medeniyeti olup en mükemmel doruğunu İslam Medeniyeti olarak yaşadığını ifade eden Karakoç, bu, Hz. Âdem'den Hz. Muhammed'e kadar gelen asıl medeniyettir, der. Hz. İbrahim'i Hıristiyan, Yahudi ve Müslümanların atası olarak görürsek, bu medeniyet Ortadoğu'da kurulan Mezopotamya medeniyetinin, yani eski vahdaniyet medeniyetinin bir devamıdır. (2010:72)

Bu ikinci konferansın ana temasını, hiçbir millet, hiçbir halk, hiçbir toplum kendi medeniyetini bırakıp da başka medeniyete geçmemiştir, yargısı oluşturmaktadır. Bu yüzden Karakoç, biz Türkler çok hoşgörülüyüz, önce Göktürk medeniyetine sahiptik, sonra Budist, olduk daha sonra da İslam'ı seçtik dedikten sonra da öyleyse Batı medeniyetine de dahil olabiliriz diyenlerin kesinlikle yanlış bir muhakeme yaptıklarını söyler. Ona göre buradaki temel hata, Türklerin İslam medeniyeti oluştuktan sonra bu medeniyete tabi olduklarını sanmalarındır. Hâlbuki İslam medeniyetini Arap, Türk ve İranlılar birlikte kurmuşlardır. Yani, yukarıda geçtiği gibi, eski vahdaniyet medeniyeti olan Mezopotamya medeniyetinin dirilişi olan İslam medeniyetini Sezai Karakoç'a göre Türkler öbürleriyle birlikte yoğurmuş ve kurmuşlardır. İbn Sina, Farabi ve Gazali, vb, biri İranlı, biri Arap, biri Trüktür. Tıpta ve edebiyatta da durum benzerdir. (2010:76,77) Buradan hareketle Sezai Karakoç, millet derken bütün Müslümanları, ülke derken bütün Ortadoğu'yu ve medeniyet derken de İslam Medeniyetini kastetmektedir. Bugünkü sınırları ve ulusları millet ve ülke ölçüleri olarak kabul etmemektedir. Fakat onun burada vurgulamak istediği şey, ırk, dil ve gelenek gibi farklılıkları inkar ya da yok sayma değil milletin oluşmasında esas faktörün inanma ve bundan doğan şuur ve irade eşyaya yansıma hallerinin toplamı olduğudur (Bilge, 2010:69). Hatta Karakoç İslam'ın ideal amacının bütün insanlığı adeta tek bir millet yapmak olduğunu ve milletlik vasfını kaybettirmeyecek bir ölçüde İslam milletinin bütün insanlara açık bir toplumsal yapı olduğunu ifade etmek istiyor. (Bilge, 2010: 68)

Sezai Karakoç medeniyetimizin dirilişini işlediği III. konferanslarında, bu dirilişi tek tek Müslüman ülkelerin bağımsızlık kazanması olarak görmez. Onun, 1993'te verdiği bu konferansta söylediği sözlerin 2013 yılında, yani ondan 20 yıl sonra hemen hemen öngördüğü gibi gerçekleşmesi şaşırtıcıdır. Aynen şöyle diyor bu konferansta: "Ufacık bir devlet olan Ürdün kendini kurtaramaz, Suriye de kurtaramaz. Eninde sonunda tarumar edilip esaret zinciri boynuna asılacaktır. Türkiye de öyledir. Onlardan biraz büyüktür ama kendini koruyacak imkânlarla bütünüyle sahip değildir. Bugünkü şartlarda 5-10 milyon kilometre karelik bir genişliğe sahip, en az 250 milyon nüfuslu bir İslam ülkesi olmalı ve bu ülkenin teknoloji ve ekonomisi çok güçlü olmalı. Küçük devlet artık devlet değildir." (2010: 131)

Karakoç medeniyet denince onun en önemli göstergesi olarak da hep şehirleri alır. Akif Emre'nin ifade ettiği gibi şehir kuran bir medeniyet olarak İslam medeniyetinde etimolojik olarak aynı kökten gelen medeniyet ve medine (şehir) arasındaki anlam birliği İslam medeniyetinin şehirleşme ile ilişkisine işaret etmektedir (Emre, 2010: 90). Bugün yaşadıklarımızın tam bir altüst olma olduğunu söyler ve kendi medeniyetimizi kendi ellerimizle gömmekte olduğumuzu esfle belirtir. Ona göre, İstanbul'da gömdük, Bursa'da gömdük. Bosna Hersek'te de bu medeniyet bombalarla gömülürken hiçbir şey yapamadık. Yeniden medeniyetimizi diriltmek istiyorsak, yeni bir hayat tarzı ve düsturu

benimsememiz gerekir. Bunun ilk ilkesi de medeniyeti inançtan, inancı da medeniyetten ayırmamaktır. Bu yüzden, önce İslam inancı ve bu inanca göre yaşama görünür hale gelmeli, şekilcilikten kurtulmalıyız. Bu, İslam ahlakı ile ahlaklanmak demektir. Dinin şekline sınıksız sarılıp ruhunu kaybeden Yahudilerin Hz. İsa'yı şeriate uymamakla suçlaması gibi bir hataya düşmemeliyiz. (2010:138-39)

Pek çok eserinde medeniyet kaybımızın en önemli kırılma noktası olarak yazımızın değiştirilmesini gören Sezai Karakoç, adı üstünde yazı okunarak değil yazılarak korunur diyerek, adeta Osmanlıcanın hem okunuşu hem de yazılışının öğretilmesi gerektiğini ima eder. Ona göre, yazınız varsa medeniyetiniz vardır, yazınız yoksa medeniyetiniz de yoktur. Çin yazısı vardır ve Çin medeniyeti de vardır, Latin yazısı vardır, Latin medeniyeti de vardır, Japonya için de aynı geçerlidir. Yazıda olduğu gibi, taklit yoluyla, hiçbir medeni topluluğun başka bir medeniyete adapte olması mümkün değildir. Bu tür denemeler içine giren topluluklar hep yok olup gitmişlerdir. Karakoç'a göre iki yüz yıllık batılılaşma serüvenimiz bize şunu gösterdi ki, biz zaten Avrupalı olmadık ve olamayız ve zaten olmamalıyız da. Bu eşyanın tabiatına aykırıdır. (2010:146-47)

Buradan çıkan sonuç şudur: Medeniyetimize bağlı olarak, bir milletimiz, bir ülkemiz, bir yazımız ve ortak bir tarihimiz vardır. Karakoç'a göre, medeniyetin dirilişi, bunların birini önceleyerek değil topyekün hepsini birlikte yeniden canlandırmak ve diriltmekle mümkündür. Şüphesiz diriltilecek medeniyet İslam medeniyetidir. Bazıları, dünya küçüldü, küresel yapı bizi mecbur kılıyor, artık tek bir medeniyet olacak, o da çağdaş Batı medeniyetidir, dese de bu diriliş düşüncesinin medeniyet algısına uygun düşmemektedir. Çünkü batı medeniyeti, ruhu itibarıyla tahakküm etme arzusuna sahip olduğu için genellikle evrensel olamamış; egoist tutumu sebebiyle tam anlamıyla kabulü görmemiştir. Nitekim Batı hemen hemen gittiği her yere tahakküm etmeye ve elde ettiği ülkeleri sövmeye kalkışmıştır.

Sezai Karakoç uluslararası politikaya dair söyledikleriyle de dikkat çeker. Geçmişte olsun, gelecekte olsun, Çin ve Batı medeniyetinin birbirini ezmesini engelleyen, adeta ikisi arasında duvar gibi duran bir İslam medeniyeti vardır ve var olmaya devam edecektir. Biri ifrat ve biri de tefrit olan bu iki medeniyetin arasında dağ gibi duran bir Orta Yol medeniyetidir İslam medeniyeti. Karakoç'a göre, biz medeniyetimizi dirilterek hem kendimiz hem de insanlığı kurtarabiliriz. Bu, hem İslam'ın hem de insanlığın dirilişi olur. (2010:160)

Sezai Karakoç Kaybolan Hakikat adını verdiği 4. konferansına, insanoğlunun, en çok ardından koştuğu, en çok kendisinden kaçtığı ve en çok da göz ardı ettiği şeyin hakikat olduğunu söyleyerek başlamıştır. Bir yanıla metafizik, bir yanıla realite olan bu hakikati, veciz bir şekilde, "ruhumuzu saran, içten ve dıştan bizi kuşatan öz anlamlar bütünü" olarak tanımlar. Hakikati arayan, onun peşine düşen ve ona yatkın olan bir kimsede her zaman bir ümit vardır diyen Karakoç, hakikatten kaçan, onun ağırlığını taşıyamayan kimselerden de korkmak gerekir, der. (2010:174)

Karakoç'a göre, Müslümanlar batılılaşmanın bir sonucu olarak, İslam'ın hakikatini haykırmaktan korkuyor. Biz eşitlik adına, hoşgörü adına ve demokrasi adına bunu yapıyor, ama bu yanlıştır, hakikati savunmaktan korkmamak gerekir. Kaldı ki ona göre, Batı medeniyetinin demokrasi üzerine kurulduğu tezi de yanlıştır, bu sadece onun medeniyetini oluşturan 3 saç ayağından biridir.

Hristiyanlık ikincisi, bilim ve teknoloji ise üçüncüsüdür. (2010: 194) Buradan hareketle Karakoç şunları söylemek istiyor: Tarihi, kültürü, dini, hayat tarzı, coğrafyası ve bunlardan oluşan medeniyeti farklı olan bir milletin bu hususlarda ona benzemediği bir medeniyete adapte olması, yani batılılaşması mümkün olamaz. Onun tabiriyle dava batıcı olmak ya da batıya karşı olmak değil, kendi kendimiz olmak davasıdır. (1979:144)

SONUÇ

Karakoç'un ilk yazılarını yayımladığı 1960'lardan sonra savunduğu tezlere ve ortaya koyduğu argümanlara baktığımızda, onun tam otuz yıl sonra verdiği konferanslardaki fikirlerle içerik ve form açısından hemen hemen aynı olduğunu göreceksiniz. Karakoç'un düşüncesinin omurgasında hiçbir sapma ve zikzak olmadığı gibi, diriliş, medeniyet, dünya görüşü ve hakikat gibi temel kavramları hemen hemen 30 yıl önce nasıl tanımlamışsa 1990'lardan sonra da aynı tanımladığı fark edilecektir. Bu, onun ilmi ve akli bir tutarlılık içinde sistem bütünlüğü olan tutarlı bir dünya görüşü ortaya koyduğunun en önemli delilidir. Belki onun ortaya koyduğu bu diriliş düşünce sistemi bir felsefe değildir ama hiç şüphesiz İslam Hikmet Geleneğine uygun düşen bir bilgelik ve hayat öğretisidir. Bu öğretinin temel tezi de İslam Medeniyetinin dirileceğine dair tarihi-sosyolojik kanıtların varlığıdır. Belki onun öğretisi ayrıntılarda bu işin nasıl gerçekleştirileceği konusunda tam olarak tatmin edici bilgiler içermediği için eleştirilebilir ama şurası bir gerçektir bu bütün teorik çalışmalar için ayrıntılı plan ve programlar pratik adamlarının ve siyasetçilerin işidir, düşünür ve bilgelerin değil.

KAYNAKÇA

- Ateş, Süleyman, Kuran-ı Kerim Tefsiri, Milliyet, İstanbul, 1995.
- Bilge, Muhittin, "Diriliş Düşüncesinde, Toplum, Millet ve Devlet, *Bir Uygarlık Tasarımı Olarak Diriliş Dergisi ve Sezai Karakoç*, Hece, s. 73 (Özel Sayı, 2. baskı), Ankara, 2010.
- Emre, Akif, Sezai Karakoç'ta Üç Şehir, Üç Sesleniş, *Bir Uygarlık Tasarımı Olarak Diriliş Dergisi ve Sezai Karakoç*, Hece, s. 73 (Özel Sayı, 2. baskı), Ankara, 2010.
- Kanık, Mahmut, "Diriliş Akımının Öncüleri", *Bir Uygarlık Tasarımı Olarak Diriliş Dergisi ve Sezai Karakoç*, Hece, s. 73 (Özel Sayı, 2. baskı), Ankara, 2010.
- Karakoç, Sezai, Çıkış Yolu II Medeniyetimizin Dirilişi (3. baskı), Diriliş Yayınları, İstanbul, 2010.
- Karakoç, Sezai, Diriliş Neslinin Amentüsü, (17. baskı), Diriliş Yayınları, İstanbul, 2012.
- Karakoç, Sezai, Düşünceler II Kurumlar, Diriliş Yayınları, İstanbul, 1979.
- Karakoç, Sezai, İslam'ın Dirilişi (14. baskı), Diriliş Yayınları, İstanbul, 2015.
- Karakoç, Sezai, Sur, (2. baskı), Diriliş Yayınları, İstanbul, 1979.
- Uçan, Hilmi, "Sezai Karakoç'un Günlük Yazılarında İnsana, Türkiye'ye, Orta Doğu'ya, Batı'ya ve Dünyaya Bakış", *Bir Uygarlık Tasarımı Olarak Diriliş Dergisi ve Sezai Karakoç*, Hece, s. 73 (Özel Sayı, 2. baskı), Ankara, 2010.